

Sel loopt snel in de richting van hun veldje. Het is een kleine open plek die niet als akker gebruikt wordt, maar waar ze wel soms de dieren laten grazen. Mor rent achter haar aan. De tweeling verzint zowat alle dagen nieuwe spelletjes. Er zijn geen andere kinderen in de buurt om mee te spelen, dus ze zijn altijd op elkaar aangewezen.

Mor en Sel wonen met hun grootmoeder Doera, tante Beki, oom Ede en twee oudere neven Parik en Goom op de boerderij. Ze weten dat er mensen zijn die in grotere groepen samenwonen, in grote, lange huizen. Sommigen maken zelfs een omheining met aarden wallen rond hun woning. De familie van de tweeling heeft er echter ooit voor gekozen om hier te wonen, in een kleine groep en zonder omheiningen. Ze wonen hier graag. De oogst is bijna altijd goed en de dieren zijn gezond.

Loni

Terwijl Mor en Sel de bal naar elkaar trappen, ziet Mor plots iets bewegen tussen de bomen. Hij staat stil en kijkt.

"Wat is er, heb je een papboom gezien?"

"Stil, Sel, er komt iemand aan," waarschuwt Mor.

Sel haar ogen beginnen te stralen; ze houdt te veel van onverwachte dingen om er bang voor te zijn.

Ze wil iets zeggen, maar deze keer is Mor haar voor: "We weten niet wie het is, het kan gevaarlijk zijn."

Mor trekt zijn zus mee naar de rand van het veldje en ze verschuilen zich achter een dikke eik. De gedaante komt hun kant uit. Ze ziet eruit als iemand die een lange, vermoeiende reis gemaakt heeft. Ze draagt een leren tas op haar rug en kijkt rond alsof ze zich probeert te herinneren waar ze is. De vrouw is nu aan de overkant van het veldje.

Terwijl Mor zich afvraagt wat ze moeten doen, springt Sel tevoorschijn en roept naar de bezoeker: "Hallo! Ik ben Sel en dit is mijn broer Mor en wie bent u?"

De vrouw schrikt even, maar is dan duidelijk blij om mensen te zien.

"Euh, ik ben Loni. Als ik het mij goed herinner moet ik hier in de buurt van de boerderij van Beki en Raga zijn. Klopt dat?"

Mor is ook tevoorschijn gekomen en slikt even als hij de naam Raga hoort, maar Sel voert alweer het woord en zegt eenvoudigweg: "Beki is onze tante, maar Raga, onze moeder, is al lang dood."

De vrouw kijkt geschokt: "Oh, het spijt me!"

Sel haalt haar schouders op: "We hebben haar nooit gekend. Maar kom mee, dan brengen we je bij Beki."

De vreemdelinge staart de kinderen plots aan alsof ze spoken zijn: "Zijn jullie een tweeling?" vraagt ze stamelend.

"Inderdaad!" antwoordt Sel vrolijk. "Ik moet je erbij vertellen dat het niet altijd een pretje is om de tweelingzus van Mor te zijn, maar je leert er wel mee leven. Maar kom nu mee!" Sel wordt ongeduldig.

De vrouw schudt even haar hoofd alsof ze terug beseft waar ze is en gaat mee met de kinderen. Terwijl ze naar de boerderij wandelen, vertelt Sel aan één stuk door over de dieren en hoe goed de vorige oogst was. De vrouw zegt niet veel. Ze lijkt erg gespannen en glimlacht nerveus. Mor bekijkt haar zo onopvallend mogelijk. Met dat zwarte haar, de wat donkerdere huid en de groenblauwe ogen lijkt ze wel wat op hun familie. Hij heeft de naam Loni al eerder gehoord en probeert zich te herinneren wanneer.

"Tante! Er is bezoek! Loni!" roept Sel wanneer ze bij het huis komen.

Beki komt stomverbaasd naar buiten. Ze let niet op de kinderen, maar staart naar de vrouw die stokstijf is blijven staan. Een paar tellen later vliegen de twee vrouwen elkaar in de armen. Beki stamelt een paar woorden: "Loni ... mijn zusje ... na al die jaren ..."

Mor en Sel kijken elkaar aan. Intussen hebben ze allebei begrepen dat dit hun jongste tante moet zijn. Ze vertrok op reis een paar jaar voor hun geboorte en de familie had nooit nog iets van haar gehoord. Niemand had verwacht dat ze nog ooit zou terugkomen en er werd zelden over haar gesproken.

"Kom binnen, kom toch binnen!" zegt Beki. Maar er is geen tijd om naar binnen te gaan, want intussen zijn Ede en zijn twee zonen op het tumult afgekomen. Ook Ede is van zijn melk door de plotse terugkomst van zijn schoonzus.

"Loni, ben jij het echt? Ik had al lang de hoop opgegeven dat je nog zou terugkomen!"

"En dit moeten jullie zonen zijn! Het waren nog kleine kinderen toen ik wegging." Parik en Goom staan er wat slungelig bij. Ze schijnen zich niet veel te herinneren van hun verdwenen tante.

"Aan het geluid te horen zou je denken dat er iets aan de hand is," klinkt plots een zachte stem vanuit het huis. Grootmoeder komt naar buiten geschuifeld. Haar ogen zien nog amper iets, maar ze hoort nog even goed als toen haar dochters nog kinderen waren. Ze had de stem van haar jongste meteen herkend en ook moeder en dochter vallen elkaar in de armen.

"Het is goed dat je teruggekomen bent," zegt ze simpelweg. Doera is nooit de meest spraakzame geweest.

Uiteindelijk gaan ze dan toch allemaal naar binnen. Nu de zon weg is, koelt het buiten af, dus zet iedereen zich bij de aangename warmte van het haardvuur. Beki schept voor iedereen pap uit. Het belooft een gezellige avond te worden.

"Je moet vertellen wat je allemaal hebt meegemaakt toen je weg was," zegt Sel, terwijl ze dicht tegen haar teruggevonden tante gaat zitten.

"Als ze dat allemaal moet vertellen, zal jij wel héél lang moeten zwijgen, hé Sel?" grinnikt Mor.

Iedereen kijkt naar Loni, maar die schijnt niet erg geneigd om te beginnen vertellen. Ze kijkt wat nerveus naar het vuur.

"Ik zou eigenlijk eerst graag willen horen wat er met Raga gebeurd is," zegt ze toonloos.

Beki zucht. "Tja, misschien kunnen we dat beter eerst vertellen, maar het is geen vrolijk verhaal."

"Vertel het toch maar," zegt Loni zacht.

De oudste zus neemt een slokje water en begint te vertellen: "Niet lang nadat jij vertrokken was, kwam Zierk, de handelaar weer. Maar deze keer kwam hij niet om bijlen uit het zuiden te verhandelen. Nee, hij kwam voor Raga. Die twee waren tot over hun oren verliefd op elkaar en Zierk wilde graag bij ons op de boerderij komen wonen. Het was een beetje alsof hij jouw plaats innam. Raga en Zierk waren dolgelukkig en werden zo mogelijk nog gelukkiger toen Raga zwanger was.

Tot op een dag het noodlot toesloeg. Zierk was in het bos om hout te kappen en kwam die avond niet thuis. We gingen hem zoeken en vonden hem uiteindelijk onder een boom die recht op zijn hoofd gevallen was. Hij moet op slag dood geweest zijn."

Beki pauzeert even en drinkt nog een slokje water.

"En Raga?" vraagt Loni.

"We waren er allemaal kapot van – Zierk was een heel fijne man geweest – maar natuurlijk was het voor Raga het ergste. Haar wereld was van het ene moment op het andere ingestort. Ze was niet meer de vrolijke, zorgzame zus die ze altijd geweest was. We konden haar niet troosten en als ze niet zwanger geweest was, had ze misschien zelfs helemaal niet meer willen leven. Toen bleek dat ze niet één maar twee kinderen verwachtte. Twee kinderen! We beseften allemaal dat er weinig kans was dat een tweeling zou overleven en als Raga ook nog eens een kind of twee kinderen zou verliezen, zou ze het nooit meer te boven komen.

De bevalling liep niet zoals het zou moeten. Raga werd zwakker en zwakker. Uiteindelijk werden de kinderen geboren, maar Raga had véél te veel bloed verloren en iedereen wist dat ze het niet zou halen. Voor ze stierf vroeg ze ons om goed voor de kinderen te zorgen. We beloofden dat we